

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik (sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa T Sp. z o.o, w przeciwko
Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki o nałożenie kary pieniężnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 czerwca 2016 r., skargi
kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Warszawie z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt VI ACa 757/13,

I. uchyla zaskarżony wyrok;

**II. zmienia wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 4 marca 2013 r., sygn.
akt XVII AmE 87/11 w ten sposób, że:**

**1. zmienia decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia
11 marca 2011 r. nr DTA-451-6(13)/2010/2011/13851/DK/BH w pkt 1 w
ten sposób, że słowa "oraz nie wywiązało się z przestrzegania
obowiązków wynikających z koncesji (art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy -
Prawo energetyczne), tj. stosowania warunku**

**2.1.1. koncesji na obrót energią elektryczną" zastępuje słowami
"oraz nie naruszyło art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo
energetyczne przez nieprzestrzeganie przepisów dotyczących
udzielania bonifikat z tytułu przerw w dostawie energii
elektrycznej", a w punkcie 2 w ten sposób, że nałożoną karę
pieniężną w kwocie 500.000 zł (pięćset tysięcy złotych) obniża do**

kwoty 250.000 zł (dwieście pięćdziesiąt tysięcy złotych).

2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie;

III. oddala skargę kasacyjną w pozostałym zakresie;

IV. koszty postępowania pomiędzy stronami znosi.

UZASADNIENIE

Decyzją z 11 marca 2011 r., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej jako Prezes URE) nałożył na T Sp. z o.o. z siedzibą w (powód) karę pieniężną w wysokości 500.000 zł za naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (jednolity tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm., dalej jako Prawo energetyczne albo PE) przez stosowanie taryfy niezgodnie z określonymi w niej warunkami, w zakresie udzielania bonifikat z tytułu przerw w dostawie energii elektrycznej oraz naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 12 PE przez niewywiązanie się z warunku 2.1.1. koncesji.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł powód, zaskarżając ją w całości. Prezes URE wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z 4 marca 2013 r., XVII AmE 87/11 Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie powoda.

Sąd Okręgowy ustalił, że powód, będący przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną, świadczy usługi kompleksowe, o których mowa w art. 30 ust. 3 PE odbiorcom energii z obszarów: B , C , K , T i B . W stosowanych przez powoda, a zatwierdzonych przez Prezesa URE, taryfach w latach 2009 i 2010 zawarte było postanowienie o treści: „za niedotrzymanie przez Operatora standardów jakościowych energii, określonych w rozporządzeniu systemowym oraz za niedotrzymanie, zarówno przez Operatora jak i Sprzedawcę standardów jakościowych obsługi odbiorców określonych w rozporządzeniu systemowym, odbiorcom na ich wniosek przysługują bonifikaty ustalone w sposób określony w taryfie operatora”. W styczniu 2010 r. na obszarze działania powoda, z uwagi na masowe zniszczenia sieci elektroenergetycznej, spowodowane wystąpieniem trudnych warunków pogodowych, doszło do przerw w dostawie energii elektrycznej do odbiorców, sięgających nawet 410 godzin. W wyniku

tych wydarzeń, odbiorcy zgłosili 740 wniosków o udzielenie bonifikaty z tytułu przerw w dostawach energii elektrycznej, z których żaden nie został rozpatrzony pozytywnie, a około 80% z nich rozpatrzono z naruszeniem trzydziestodniowego terminu na załatwienie sprawy. Decyzje odmawiające udzielenia bonifikat powód umotywował wystąpieniem siły wyższej.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że przewidziane w Prawie energetycznym bonifikaty nie mają charakteru odszkodowawczego. Zmniejszają one wysokość świadczenia pieniężnego w związku z wykonaniem świadczenia o niższej jakości, a ich funkcją jest wzajemne dostosowanie wysokości świadczeń w wykonaniu zasady ich ekwiwalentności. Sąd Okręgowy podkreślił, że przyznanie bonifikaty nie wyłącza obowiązku odszkodowawczego, jeżeli w wyniku nienależnego wykonania zobowiązanie wierzyciel doznał szkody. W ocenie Sądu pierwszej instancji, udzielenie bonifikaty jest niezależne od okoliczności powodujących konieczność jej udzielenia, zaś wystąpienie siły wyższej, na którą powoływał się powód, może mieć wpływ jedynie na jego odpowiedzialność odszkodowawczą względem odbiorców. Na tej podstawie Sąd pierwszej instancji uznał za zasadne wymierzenie powodowi kary pieniężnej, z uwagi na jego umyślne działanie, nakierowane jedynie na osiągnięcie korzyści finansowych przez negatywne rozpatrzenie wszystkich wniosków o udzielenie bonifikat.

Apelację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód, zaskarżając go w całości. W odpowiedzi na apelację powoda Prezes Urzędu wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

W toku rozpoznawania sprawy Sąd Apelacyjny powziął poważne wątpliwości co do charakteru prawnego bonifikaty, przewidzianej w przepisach Prawa energetycznego i skierował do Sądu Najwyższego w trybie art. 390 k.p.c. pytanie prawne w tym zakresie. W uchwale z 18 września 2014 r., III SZP 1/14 (OSNP 2015 nr 3, poz. 44) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przewidziane w art. 45a ust. 3 PE bonifikaty za niedotrzymanie przez przedsiębiorstwo energetyczne standardów jakościowych obsługi odbiorców oraz standardów jakościowych energii elektrycznej przysługują odbiorcom energii bez względu na przyczyny nienależytego wykonania zobowiązania umownego przez przedsiębiorstwo energetyczne.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 18 grudnia 2014 r., VI ACa 757/13

zmienił częściowo zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego, przez zmianę Decyzji Prezesa U RE w ten sposób, że obniżył nałożoną na powoda karę pieniężną do kwoty 250.000 zł, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie. Obciążył także powoda obowiązkiem zapłaty kosztów postępowania na rzecz Prezesa URE oraz oddalił apelację w pozostałym zakresie.

Sąd Apelacyjny, powołując się na wykładnię przyjętą przez Sąd Najwyższy w uchwale III SZP 1/14 stwierdził, że z uwagi na obiektywny charakter bonifikaty, uniezależniony w całości od winy dostawcy energii, powstałej szkody oraz możliwości przypisania mu odpowiedzialności, nieprawidłowe jest twierdzenie powoda, iż bonifikaty stanowią surogat odszkodowania, a co za tym idzie, że przedsiębiorstwo może się zwolnić od odpowiedzialności wykazując wystąpienie przesłanek ekskulpacyjnych z art. 471 k.c. Jak bowiem wynika z uchwały III SZP 1/14, bonifikata jest w istocie karą o charakterze gwarancyjnym, stanowi zatem zastrzeżenie wprowadzające obowiązek zapłaty określonej kwoty pieniężnej w razie niewykonania lub niewłaściwego wykonania zobowiązania wskutek okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Sąd drugiej instancji rozważając zasadność oraz wysokość nałożonej na powoda kary pieniężnej stwierdził, iż w niniejszej sprawie nie można uznać, że spełnione zostały przesłanki umożliwiające odstąpienie od jej wymierzenia, z uwagi na skalę zjawiska oraz korzyść finansową, jaką powód uzyskał odmawiając udzielenia bonifikat. Za zasadne uznał jednak Sąd Apelacyjny obniżenie wymierzonej powodowi kary pieniężnej, z uwagi na nieprecyzyjność przepisów, dotyczących udzielania bonifikat, które mogły wywołać u powoda błędne przekonanie, iż w sytuacji wystąpienia siły wyższej ich wypłata nie jest uzasadniona, a także na okoliczności w jakich doszło do niewywiązania się przez powoda z obowiązku dostarczenia energii.

Skargę kasacyjną na powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości. W podstawach skargi powód podniósł zarzuty naruszenia: 1) art. 56 ust. 1 pkt. 6 Prawa energetycznego w związku z § 37 ust. 1 § 37a rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2007 r. w sprawie szczególnych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Dz.U. z 2007 r. Nr 128, poz. 895 ze zm., dalej jako rozporządzenie taryfowe), przez ich niewłaściwe i bezpodstawne zastosowanie z uwagi na przyjęcie, że z pkt 6 taryfy

dla energii elektrycznej powoda, zatwierdzonej decyzją Prezesa URE z 12 stycznia 2010 r., opublikowanej w Biuletynie Branżowym URE - Energia elektryczna (taryfa powoda), który odsyła w kwestii wypłaty odbiorcom bonifikat do taryfy operatora systemu dystrybucyjnego E SA w K (obecnie T SA w K , dalej jako operator), zatwierdzonej decyzją Prezesa URE z 23 grudnia 2009 r. opublikowaną w Biuletynie Branżowym URE - Energia elektryczna (taryfa operatora), jest warunkiem stosowania taryf, którego naruszenia powód swoim zachowaniem się dopuścił podczas, gdy obowiązek wypłaty odbiorcom bonifikat nie wynika ani z taryfy powoda, ani z taryfy operatora, lecz wyłącznie z przepisów § 37 ust. 1 i § 37a rozporządzenia taryfowego, ponieważ przerwy w dostawach energii elektrycznej nie stanowią naruszenia standardów jakościowych energii elektrycznej wskazanych w taryfie operatora jako przesłanka do wypłaty bonifikat, skutkiem czego brak jest podstaw do nałożenia na powoda kary pieniężnej za stosowanie taryfy powoda niezgodnie z jej warunkami w trybie art. 56 ust. 1 pkt 6 Prawa energetycznego; 2) art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego w związku z art. 37 ust. 1 pkt 5 Prawa energetycznego oraz w związku art. 2.2.1 koncesji powoda na obrót energią elektryczną z dnia 28 czerwca 2007 r (dalej jako koncesja) a także w związku z § 37 ust. 1 i § 37a rozporządzenia taryfowego, przez jego niewłaściwe zastosowanie na skutek uznania, że art. 2.1.1. koncesji powoda stanowi warunek prowadzenia działalności gospodarczej powoda, o którym mowa w art. 37 ust. 1 pkt 5 Prawa energetycznego i art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego, który konkretyzuje obowiązki powoda podczas, gdy do takiej konkretyzacji w art. 2.1.1. koncesji powoda nie dochodzi a obowiązek wypłaty odbiorcom bonifikaty z tytułu przerw w dostawie energii elektrycznej wynika wprost z przepisów prawa a nie z koncesji, skutkiem czego nie ma podstaw do nałożenia na powoda kary pieniężnej za naruszenie warunku koncesji na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie apelacji powoda i dokonanie zmiany treści wyroku Sądu pierwszej instancji w ten sposób, by nadać sentencji decyzji Prezesa URE następujące brzmienie „nie stwierdza się naruszenia przez przedsiębiorcę T Sp. z o.o. z siedzibą w K , obowiązku stosowania taryfy zgodnie z jej postanowieniami ani też art. 2.2.1 koncesji na obrót energią elektryczną udzielonej decyzją Prezesa URE, co za tym idzie nie zachodzą

przesłanki do zastosowania kary pieniężnej przewidzianej w art. 56 ust. 1 pkt 6 ani w art. 56. ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego. Ewentualnie, powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, w każdym zaś przypadku o zasądzenie od Prezesa URE kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego i rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda, Prezes URE wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna została wniesiona w sprawie, w której Sąd Apelacyjny w Warszawie orzekł w przedmiocie podstaw faktycznych oraz przesłanek prawnych nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 6 oraz art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego za opisane w sentencji decyzji Prezesa URE zachowanie polegające na „nieprzestrzeganiu przepisów związanych z udzieleniem bonifikat z tytułu przerw w dostawie energii elektrycznej”. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku należało przede wszystkim dokonać wykładni ww. przepisów Prawa energetycznego, odnieść się do przesłanek ich zastosowania, a następnie dokonać subsumpcji w stanie faktycznym sprawy (ustalonym w toku postępowania sądowego). Tymczasem Sąd drugiej instancji, oddalając apelację powoda, poprzestał na rozważaniach dotyczących statusu prawnego bonifikat udzielanych w przypadku przerw w dostarczaniu energii, przesłanek zastosowania art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego oraz podstaw dla miarkowania wysokości kary pieniężnej. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku brak jakiegokolwiek odniesienia do przepisów Prawa energetycznego sankcjonujących obowiązki, których naruszenie stanowiło przyczynę nałożenia na powoda kary pieniężnej.

Natomiast zarzuty skargi kasacyjnej w ramach jej materialnoprawnej podstawy wymierzone są w zastosowanie w niniejszej sprawie art. 56 ust. 1 pkt 6 oraz ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego. Dlatego na wstępie należy przypomnieć, jak w świetle dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego interpretowane były oba te przepisy.

Wykładni art. 56 ust. 1 pkt 6 PE Sąd Najwyższy dokonał w wyroku z 20 stycznia

2015 r., III SK 28/14 (LEX nr 1653760). Z orzeczenia tego wynika, że przepis ten należy interpretować w ten sposób, że chodzi w nim nie tylko o warunki stosowania taryfy autonomicznie określone przez przedsiębiorstwo energetyczne w samej taryfie, ale także o warunki zawarte w taryfie, które powielają zagadnienia unormowane w przepisach Prawa energetycznego i aktów wykonawczych. Warunkami stosowania taryfy są zatem wszelkie postanowienia odnoszące się do praw i obowiązków przedsiębiorstwa energetycznego oraz odbiorcy energii, które zostały uregulowane w taryfie. Jednocześnie, w powołanym wyroku Sąd Najwyższy przyjął, że art. 56 ust. 1 pkt 6 PE stosuje się tylko wówczas, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie stosuje się do określonych w taryfie warunków. Jeżeli zatem obowiązek udzielania bonifikat oraz przesłanki realizacji tego obowiązku nie wynikają z taryfy, lecz tylko z Prawa energetycznego (aktów wykonawczych), nie ma podstawy faktycznej do nakładania kary pieniężnej na podstawie tego przepisu.

Stosując przedstawioną wyżej wykładnię art. 56 ust. 1 pkt 6 PE do okoliczności faktycznych sprawy, w której wniesiono skargę kasacyjną rozpoznaną wyrokiem z 20 stycznia 2015 r., III SK 28/14 (LEX nr 1653760), Sąd Najwyższy podkreślił, że w taryfach ukaranego na podstawie tego przepisu przedsiębiorstwa zawarte było postanowienie o treści: „Za niedotrzymanie parametrów jakościowych energii elektrycznej określonych w rozporządzeniu systemowym, odbiorcom końcowym na ich pisemny wniosek przysługują bonifikaty ustalone w sposób określony w § 37 ust. 1 i § 37a rozporządzenia taryfowego”. W ocenie Sądu Najwyższego, z przywołanego postanowienia taryfy wynikało, że odbiorcy energii przysługiwała bonifikata tylko „za niedotrzymanie parametrów jakościowych energii elektrycznej określonych w rozporządzeniu systemowym”. Parametry jakościowe energii w rozumieniu rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz.U. z 2007 r. Nr 93, poz. 623, ze zm., dalej jako rozporządzenie systemowe) to parametry dotyczące napięcia dostarczanej energii. Natomiast przepis § 37a rozporządzenia taryfowego, do którego odsyłał przywołany warunek koncesji, przewidywał bonifikatę za „każdą niedostarczoną jednostkę energii”. Niedostarczenie energii należało kwalifikować jako naruszenie standardu świadczenia usługi dystrybucyjnej. Standard ten można zaś traktować jako wariant standardu obsługi odbiorców, z zastrzeżeniem, że nie jest to standard objęty

zakresem normowania § 38 rozporządzenia taryfowego. Niedostarczenie energii nie jest niedotrzymaniem „parametru jakościowego energii elektrycznej”, a o bonifikatach za niedotrzymanie tylko takiego parametru stanowiły postanowienia taryfy w sprawie rozstrzygniętej wyrokiem Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2015 r., III SK 28/14 (LEX nr 1653760). Dlatego nie można było, w tamtej sprawie, przypisać przedsiębiorstwu energetycznego naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 6 Prawa energetycznego przez odmowę wypłaty bonifikat za przerwy w dostarczeniu energii, o których mowa w § 37a rozporządzenia taryfowego, ponieważ wypłaty takich bonifikat nie przewidywała taryfa stosowana (i zatwierdzona przez Prezesa URE) przez to przedsiębiorstwo energetyczne.

W skardze kasacyjnej powoda powołano się na powyższy wyrok wywodząc, że z orzeczenia tego wynika niemożność nałożenia na powoda kary na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 6 PE, ponieważ taryfa powoda (za nieprzestrzegania warunków której powód został ukarany) odsyłała do taryfy przedsiębiorstwa energetycznego, którego dotyczyło orzeczenie w sprawie III SK 28/14. Sąd Najwyższy stwierdza jednak, że poglądy prawne wyrażone w uzasadnieniu wyroku w sprawie III SK 28/14, nie prowadzą do uznania za zasadny zarzutu naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 6

PE w niniejszej sprawie. Przypomnieć należy, że warunek taryfy stosowanej przez powoda brzmiał następująco: „za niedotrzymanie przez Operatora standardów jakościowych energii, określonych w rozporządzeniu systemowym oraz za niedotrzymanie, zarówno przez Operatora jak i Sprzedawcę standardów jakościowych obsługi odbiorców określonych w rozporządzeniu systemowym, odbiorcom na ich wnioski przysługują bonifikaty ustalone w sposób określony w taryfie Operatora”. Postanowienie to ma odmienną treść od warunków taryfy, których wykładnią i oceną Sąd Najwyższy zajmował się w sprawie III SK 28/14. Z przywołanego warunku taryfy powoda wynika, że przewiduje on odpowiedzialność powoda w stosunku do odbiorców za 1) „niedotrzymanie przez Operatora standardów jakościowych energii”; 2) „niedotrzymanie przez Operatora oraz Sprzedawcę standardów jakościowych obsługi odbiorców”, przy czym chodzi o standardy jakościowe obsługi określone w rozporządzeniu systemowym (a nie taryfie Operatora). Jak zaś przyjęto w sprawie III SK 28/14, niedotrzymanie standardu w zakresie nieprzerwanego dostarczania energii należy uznać za szczególną postać standardu jakościowego obsługi odbiorców. Z

warunku taryfy powoda wynika zatem, że ponosi on odpowiedzialność za niedotrzymanie standardu obsługi odbiorców w zakresie nieprzerwanego dostarczania im energii (przy czym ponosi odpowiedzialność także za zachowanie Operatora). Jedynie w zakresie „ustalania” bonifikat, a zatem kształtowania ich wysokości, taryfa powoda odsyła do taryfy operatora. Odesłanie takie, wbrew wywodom powoda, nie prowadzi do określenia samego zakresu obowiązku powoda do udzielenia odbiorcy bonifikaty z tytułu przerwy w dostarczaniu energii. Dlatego odmowa wypłaty odbiorcom końcowym bonifikat z tytułu przerw w dostawach energii narusza warunek taryfy, zgodnie z którym sprzedawca energii odpowiada za niedotrzymanie przez operatora standardów jakościowych obsługi odbiorców określonych w rozporządzeniu systemowym. Niezasadny jest zatem zarzut naruszenia art. 56 ust.

1 pkt 6 Prawa energetycznego.

W odniesieniu do art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego należy rozpocząć od przypomnienia, że przepis ten sankcjonuje zachowanie polegające na nieprzestrzeganiu obowiązków wynikających z koncesji. Pojęcie „obowiązku wynikającego z koncesji” zostało wyjaśnione przede wszystkim w wyrokach Sądu Najwyższego z 6 października 2011 r., III SK 18/11 (LEX nr 1108488) oraz z 19 listopada 2014 r., III SK 82/13 (LEX nr 1551674). Z obu tych orzeczeń wynika, że art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego stosuje się, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie wykonuje obowiązku, którego źródłem jest decyzja koncesyjna, a nie przepis prawa. Stosując się do powyższej linii orzeczniczej, w sprawie III SK 28/14 Sąd Najwyższy uznał, że warunek koncesji, zgodnie z którym koncesjonariusz „jest zobowiązany do wykonywania działalności objętej koncesją na zasadach określonych w Prawie energetycznym oraz aktach wykonawczych” nie kreuje obowiązku, którego realizacja wynikałaby z koncesji. Koncesja nie jest bowiem źródłem obowiązku przestrzegania prawa, w tym nakazów lub zakazów wynikających z Prawa energetycznego. Analogiczne stanowisko Sąd Najwyższy zajął w wyrokach z 28 stycznia 2015 r., III SK 29/14 (LEX nr 1653761) oraz z 18 sierpnia 2015 r., III SK2/15 (LEXnr 1808593).

Podzielając w pełni powyższą linię orzeczniczą, Sąd Najwyższy stwierdza, że prowadzi ona do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego. Sąd Apelacyjny w Warszawie zaaprobował bowiem milcząco zastosowania art. 56 ust. 1 pkt 12 PE do nałożenia kary pieniężnej za zachowanie

polegające na naruszeniu § 37a rozporządzenia taryfowego.

Naruszenie to uzasadniało zmianę decyzji Prezesa URE w taki sposób, by jej sentencja nie stwierdzała naruszenia przez powoda art. 56 ust. 1 pkt 12 PE. Sąd Najwyższy nie znalazł przy tym podstaw dla zmiany decyzji Prezesa URE w zakresie wysokości kary pieniężnej, podzielając w pełni stanowisko Sądu drugiej instancji co do proporcjonalności wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej, z uwagi na korzyści jakie odniósł powód, odmawiając wypłaty wspomnianych powyżej bonifikat.

Skarga kasacyjna powoda nie została przyjęta do rozpoznania na rozprawie, ponieważ objęte jej podstawami problemy prawne zostały już rozstrzygnięte w przywołanym powyżej orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.